

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.206 van 16 februari 2004
in de zaak A. 97.243/XIV-573.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 7 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Slowaakse nationaliteit, is in België binnengekomen op 28 februari 2000 en heeft zich op 29 februari 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 22 maart 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Met een aangetekend schrijven van 24 maart 2000 gaat de verzoekende partij in dringend beroep, hierbij wordt als adres te Menen opgegeven. Deze keuze van woonplaats wordt bevestigd op 6 april 2000. In een schrijven van de raadsman van de verzoekende partij van 10 april 2000 wordt dit adres nogmaals vermeld. Voor het overige bevinden zich in het administratief dossier geen stukken die wijzen op een woonplaatskeuze door de verzoekende partij.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 2000 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 3 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slowaakse taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Kempinaire.

Betrokkene, van Slowaakse nationaliteit en roma-origine, verklaart dat zij en haar familie problemen zouden gehad hebben omwille van hun origine. Betrokkene verklaarde dat haar zus problemen had op school. Ook verklaarde betrokkene dat de dokters weigerden te helpen omwille van hun origine. Op 28 oktober 1999 zou betrokkene, samen met haar ouders en haar twee zussen, na een uithuiszetting bij haar oom Peter M. gaan wonen zijn. Een week later zouden skinheads van de nabijgelegen discotheek de ramen van het huis ingegoooid hebben en de familie geslagen hebben. Dergelijk incident zou zich volgens betrokkene verschillende keren voorgedaan hebben.

In februari 2000 zou betrokkene vader aangevallen zijn door een politieagent. Eind februari 2000 verliet betrokkene, samen met haar ouders en haar twee minderjarige zussen, Slowakije. Op 29 februari 2000 vroegen zij asiel aan. Betrokkene is in het bezit van haar paspoort.

Er moet opgemerkt worden dat betrokkene een aantal verklaringen heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal die tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen afgelegd door betrokkene ouders XXX op het Commissariaat-generaal, waardoor in ernstige mate getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de feiten die door betrokkene in het kader van haar asielaanvraag werden ingeroepen.

Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat de eigenaar van het appartement 's morgens kwam om betrokkene en haar familie uit het appartement te zetten (CGVS, p. 3). Dit terwijl betrokkene vader verklaarde dat het in de namiddag was (CGVS vader, p. 3). Ook verklaarde ze dat ze alle meubels hadden buiten gezet om het appartement te kunnen schoonmaken (CGVS dochter, p. 4). Betrokkene vader verklaarde echter dat de eigenaar de meubels op straat had gezet (CGVS vader, p. 4). Betrokkene vader haalde op het Commissariaat-generaal twee incidenten aan, op 28 oktober 1999 en 24 februari 2000, waarbij hij en zijn familie door handlangers van de eigenaar van hun vorig appartement werden aangevallen (CGVS man, p. 4-5). Betrokkene, alsook haar moeder, vermeldde op het Commissariaat-generaal geen problemen met de eigenaar of zijn handlangers na hun verhuis op 28 oktober, waardoor er ernstig aan kan getwijfeld worden of de twee bovengenoemde incidenten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat skinheads van de nabijgelegen discotheek vanaf één week na de verhuis op 28 oktober 1999, meerdere keren de ramen van het huis hebben ingegooid en de familieleden hebben geslagen (CGVS, p. 5). Betrokkene moeder verklaarde op het Commissariaat-generaal dat een dergelijk incident zich wekelijks heeft voorgedaan (CGVS moeder, p. 4-5). Hij stelde dat deze problemen pas anderhalve maand na hun verhuis zouden begonnen zijn (CGVS vrouw, p. 4). Betrokkene vader daarentegen haalde op het Commissariaat-generaal slechts één dergelijk incident aan, namelijk in februari 2000 (CGVS vader, p. 7). Hij maakte er geen melding van dat soortgelijke incidenten zich ook al eerder zouden hebben voorgedaan. Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat haar vader in februari 2000 door politieagenten op straat werd aangevallen (CGVS, p. 9). Haar moeder verklaarde eveneens dat haar man op straat door de politie werd aangevallen. Ze voegde er zelfs aan toe dat haar man drie dagen na deze aanval door de politie bij hen thuis werd opgepakt en opnieuw werd geslagen (CGVS moeder, p. 2). Dit werd door betrokkene niet vermeld. Betrokkene vader daarentegen haalde geen enkel van deze beide incidenten aan op het Commissariaat-generaal. Gezien de ernst van deze feiten kan toch wel worden verwacht dat betrokkene vader deze, indien ze werkelijk hebben plaatsgevonden, eveneens zou hebben vermeld op het Commissariaat-generaal tot staving van zijn asielrelaas.

Hieromtrent moet ook nog opgemerkt worden dat betrokkene verklaarde dat haar vader na de aanval door de politieagenten niet naar de dokter ging omdat ze toch niet verzorgd worden door de dokter (CGVS, p. 9). Betrokkene moeder verklaarde nochtans op het Commissariaat-generaal dat haar man wel naar de dokter ging, maar dat deze haar man niet wou helpen omdat de aanval met de politie te maken had (CGVS moeder, p. 2).

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat betrokkene moeder op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar dochter Olga op 18 december 1999 door twee mannen werd aangevallen (CGVS moeder, p. 2). Betrokkene zelf haalde op het Commissariaat-generaal echter geen dergelijk incident aan tot staving van haar asielrelaas.

Gezien de ernst van dit feit kan toch wel worden verwacht dat betrokkene dit, indien het werkelijk plaatsvond, eveneens zou hebben vermeld op het Commissariaat-generaal tot staving van haar asielrelaas.

Wat de problemen van betrokkene zus op school en de slechte medische behandeling betreft moet opgemerkt worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gezien het bovenstaande kan in hoofdte van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegeven heeft aangebracht dat er, wat hem

betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster in haar verzoekschrift het volgende stelt :

“Dat wat betreft de ontvankelijkheid van het annulatieberoep het volgende opgeworpen wordt :

1/ Dat verzoekende partij haar nieuw adres medegedeeld heeft aan de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen zodat de bestreden beslissing nog niet geldig betekend is; de vervaltermijn bedoeld in artikel 20 van het K.B. van 9 juli 2000 of de voormelde (de) vervaltermijn nog niet is verlopen.

2/ Dat verzoekende partij subsidiair opwerpt dat artikel 20 van het K.B. van 9 juli 2000 en/of de grondslag van het voormeld K.B., ondermeer artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het gelijkheidsbeginsel schenden.

Dat er een ongeoorloofde discriminatie is nu er tussen de rechtsonderhorigen een ongeoorloofde discriminatie is gemaakt naargelang er een vervaltermijn is van 30 dagen nu het een zaak betreffende de vreemdelingenwet betreft en een zaak betreffende een andere administratieve akte waar een vervaltermijn van 30 dagen betreft. Dat de toegang tot de Raad van State aldus (aldus) voor een categorie van rechtsonderhorigen in feite belemmerd wordt of minstens meer belemmerd wordt.

Dat art. 6 juncto 13 van het E.V.R.M., artikel 26 van het B.U.P.O. en artikel 16 van het verdrag van Genève, verdragsartikelen met directe werking ter zake geleden.

Dat artikel 16 van het verdrag van Genève directe werking heeft (Kortged. Brussel, 24 december 1990, Rév. Dr. Étr., 1991, 237).

Dat uit het begrip "democratische rechtsstaat", zoals opgenomen in de preambule van E.V.R.M. reeds volgt dat verzoeker recht heeft op effectieve rechtsbescherming (E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court, Series A., vol. 18). Dat dit arrest inhoudt dat de rule of law, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat dient gerespecteerd te worden. Dat vermits dit algemeen rechtsbeginsel voortvloeit uit een verdrag met rechtsregels met directe werking, er dient aangenomen te worden dat de regel die rechtsbescherming oplegt evenzeer van directe werking is. Dat dit ter zake ook geldt betreffende de interpretatie van het gelijkheidsbeginsel.

Dat het E.V.R.M. rechtsbescherming oplegt, zelf daar waar dit op het eerste zicht conform de nationale wetgeving niet zou kunnen (E.H.R.M., 24 juni 1982, Van Droogenbroeck, Publ. Court, Series A., vol. 50).

Dat verzoekende partij immers dan een veel kleinere rechtsbescherming zou genieten dan andere rechtszoekende tegen een administratieve beslissing, nu de toegang tot de Raad van State beperkt wordt, hetgeen zelfs uitdrukkelijk de bedoeling van de wetgever blijkt te, zijn.

Dat artikel 3 van het verdrag van Genève, al dan niet juncto artikel 16 van hetzelfde verdrag een verdragsartikel met directe werking is, zodat voormeld wetsartikel niet vermag toegepast te worden.

Dat verzoekende partij opwerpt dat artikel 20 van het K.B. van 26 juni 2000 het gelijkheidsbeginsel schendt.

Dat verzoeker bovendien dienaangaande vraagt een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof of het artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State het gelijkheidsbeginsel schendt.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : “De Belgen zijn gelijk voor de wet.”, terwijl artikel 11 postuleert : “Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden”.

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : “De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel.” (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S. 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE; G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P. 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., " De herkeuringsraad en de advokaat" R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof aangezien het Hof van Cassatie geoordeeld heeft "overwegende dat, krachtens artikel 26 § 1, 3/ en § 2, eerste lid , van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 6, 6 bis (lees 10, 11) en 17 van de Grondwet voor een rechtscollege opgeworpen, dit college in de regel het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen" (Cass, 22 juni 1992, R.W. 1992-93, 471; cfr. ook BERXCK, C., " De herkeuringsraad en de advokaat", R.W. 1993-94, 1267, nr. 1 en verwijzingen aldaar).

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen).

Dat de Raad van State in het Arrest WEYTS/STAAT, nr. 74.160 (61.070 - IX-696) van 8 juni 1998 het principe poneert wat betreft het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof :

" 2.4.5. : Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollege waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe alleen niet is gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat deze uitzondering te dezen niet van toepassing is;

2.4.6. Overwegende dat aan het Arbitragehof dan ook de in het dispositie van dit arrest opgenomen prejudiciële vraag moet worden gesteld."

Dat de Raad van State in het Arrest HEUSDEN-ZOLDER/ GEWEST, nr. 72.718 (67.060/X-7150) van 25 maart 1998 een toepassing maakt van het begrip "normen die zelf het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag" wanneer de Raad van State statueert :

“Overwegende dat artikel 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof als volgt luidt :

26. § 1. Het Arbitragehof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent :

1/ de schending door een wet, een decreet of een in artikel 26bis van de Grondwet (thans artikel 134) bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2/ onverminderd 1/, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 26bis van de Grondwet (thans artikel 134), die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer.

3/ de schending door een wet, een decreet of een in artikel 26bis van de Grondwet (thans artikel 134), bedoelde regel van de artikelen 6, 6bis en 17 van de Grondwet (thans de artikelen 10, 11 en 24)

II; dat artikel 26, § 2, van voornoemde wet bepaalt : “2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Arbitragehof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedurerechten die ontleend zijn aan normen die zelf niet het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden;

1/ wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met hetzelfde onderwerp;

2/ wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen;

3/ wanneer de wet het decreet of de in artikel 26bis van de Grondwet (thans artikel 134), bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt”;

Overwegende dat naar luid van artikel 26, § 2, van de bijzondere wet op het Arbitragehof de Raad van State alleen dan niet gehouden is een prejudiciële vraag te stellen, ‘Wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedurerechten die ontleend zijn aan normen die zelf niet het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag’, wat te dezen niet het geval is;

Overwegende dat de door de verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag betrekking heeft op de artikelen 17, § 4bis, en 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en niet op artikel 21, tweede lid, van dezelfde wetten, dat als volgt luidt : “Wanneer de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de memorie -van wederantwoord of van de aanvullende memorie niet eerbiedigt, doet de afdeling, de partijen gehoord, zonder verwijl uitspraak op het advies van het voor de betreffende zaak aangestelde lid van het auditoraat, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”; dat bijgevolg de verwerende partij zich niet met goed gevolg kan beroepen op dit artikel, om de door verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag niet te laten stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat de grondwettigheidskritiek op de artikelen 17, § 4bis, en 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Raad ertoe noopt het Arbitragehof te adiiëren met de door de verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag die daarop betrekking heeft;

Overwegende dat de verplichting de prejudiciële vraag te stellen niet behelst dat de bewoordingen van de partijen zonder meer moeten worden overgenomen; dat moeten worden weggelaten de beschouwingen die niet dienstig zijn en de artikelen die bij deze vraagstelling niet dienen te worden betrokken; dat artikel 6 van het E.V.R.M. en artikel 17, § 4bis, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet bij deze vraag dienen te worden betrokken, het eerste niet omdat de Raad zelf vermag te oordelen over de gebeurlijke schending van dit artikel, het tweede niet om de hogervermelde redengeving..”

Dat wat betreft de feiten zij verwijst naar de eerste twee paragrafen van de bestreden beslissing.”;

2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt als volgt :

“2. Niet-ontvankelijkheid van de vordering

Conform art. 3 van het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient het verzoekschrift tot nietigverklaring te worden aangeboden ter post uiterlijk de dertigste dag na de betekening van de beslissing. Dit geldt voor de bevestigende beslissingen betekend aan de kandidaat-vluchtelingen na 31 juli 2000.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing per aangetekende brief op 26 september 2000 door de postdiensten werd betekend aan de laatst gekozen woonplaats van verzoekster, namelijk te 8930 Menen (zie keuze van woonplaats dd. 24 maart 2000 en 7 april 2000).

Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing betekend werd op 26 september 2000 (dies a quo), verstrijkt de termijn van dertig dagen op 26 oktober 2000 (dies ad quem). Bijgevolg was de laatst nuttige dag voor het indienen van het verzoekschrift bij de Raad van State donderdag 26 oktober 2000.

De nieuwe termijn van dertig dagen voor het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring door verzoekster, gewijzigd door het K.B. van 9 juli 2000, werd op het einde van de bestreden beslissing aan verzoekster medegedeeld.

Voorliggend verzoekschrift is gedataerd op 6 november 2000. Uit inlichtingen genomen ter griffie van de Raad van State blijkt dat het verzoekschrift ter post werd aangeboden op 8 november 2000.

Bijgevolg werd het verzoekschrift tot nietigverklaring buiten de wettelijk voorgeschreven termijn ingediend.

De loutere bewering van verzoekster ‘dat zij haar nieuw adres medegedeeld heeft aan de Commissaris-generaal’ (welk adres?, wanneer meegedeeld ?) blijkt niet uit het administratief dossier.

Het verzoekschrift is laattijdig ingediend. De vordering is onontvankelijk ratione temporis.”;

2.3. Overwegende dat verzoekster repliceert :

“A. HET VERWEER VOOR DE BELGISCHE STAAT

Dat De Belgische Staat ten onrechte meent dat het verzoek onontvankelijk zou zijn :

- Dat de Belgische Staat ondermeer instaat voor de uitvoering van de bestreden beslissing, daar waar eigenlijk niet kan worden voorgehouden worden alsof het verzoekschrift geen uitéénzetting van middelen zou bevatten, dit wil zeggen zowel op voldoende wijze aangeven welke geschonden rechtsregel geschonden is door het handelen van de overheid, door de bestreden beslissing.

Dat de Belgische Staat voor het overige verwijst naar het verweer voor De Commissaris-Generaal der Vluchtelingen, hetgeen aldaar ook zal worden besproken. Dat verzoekende partij bijgevolg als antwoord op hetgeen de Belgische Staat uitéénzet volhardt in hetgeen reeds gesteld werd in het inleidend verzoekschrift, te meer daar de Belgische Staat nu het de beslissing zou dienen ten uitvoer te leggen partij in de zaak is.

Dat het aangevoerde onontvankelijkheidsargument uiteraard niet opgaat.

Dat de Belgische Staat in de memorie van antwoord, enkel stelt dat zij grotendeels buiten zake dient gesteld te worden en subsidiair stelt dat het verzoekschrift niet ontvankelijk zou zijn.

Dat de Belgische Staat evenwel minstens betrokken partij is nu zij dient in te staan voor de uitvoering van de bestreden beslissing.

Dat beide partijen eigenlijk nalaten verweer te voeren zodat ook wat betreft de Belgische Staat, mutadis mutandis geldt wat opgeworpen wordt voor de Commissaris-generaal.

B. HET VERWEER VOOR DE COMMISSARIS-GENERAAL

Dat ten aanzien van de Commissaris-Generaal en dus ook t.a.v. de Belgische Staat het volgende dient gesteld te worden :

Dat hij volkomen volhardt in het gestelde in het inleidend verzoekschrift dat uitdrukkelijk bij wege van toelichtende en aanvullende memorie het gestelde in het verzoekschrift herhaalt.

Dat hij de toepassing vraagt van artikel 21 van de gecoördineerde wetten van de Raad van State toe te passen in het voordeel van de verzoekende partij, nu de neerlegging van een dossier door de Commissaris-Generaal niet inhoudt dat de Belgische Staat een dossier heeft neergelegd.

Dat verzoekende partij benadrukt dat de aangehaalde motieven in het verzoekschrift nog steeds gelden, ook na het gestelde in het dossier van de Belgische staat, hetgeen niet gelijkstaat met het neerleggen van het administratief dossier.

Dat verzoekende partij in hoofdorde vordert dat het inleidend verzoek zou ontvankelijk en gegrond verklaard worden op grond van de motieven in het inleidend verzoekschrift aangehaald.

Dat artikel 21 evenwel het gelijkheidsbeginsel schendt ondermeer gesanctioneerd door de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet daar het een discriminatie bevat tussen de verwerende en verzoekend(e) partij.

Dat wanneer een verzoekende partij nalaat een memorie neer te leggen dit perse leidt tot het afwijzen van de eis, door het verplicht vaststellen van het ontbreken van het belang.

Dat wanneer een verwerende (de) partij nalaat een memorie neer te leggen deze niet in de mate gesanctioneerd wordt, tzt. proportioneel aan de sanctie voor de verzoekende partij zoals hierboven omschreven. Dat in verhouding er zou moeten gesanctioneerd worden met de gegrondverklaring van de vordering.

Dat verzoekende partij aldus ook op deze basis de gegrondverklaring van de verzoek tot annulatie wil bekomen en om die redenen subsidiair vraagt de prejudiciële vraag te stellen of artikel 21 van de gecoördineerde wetten het gelijkheidsbeginsel schendt.

Dat subsidiair volhardt wordt in hetgeen gesteld werd in het inleidend verzoekschrift. Dat de Commissaris-generaal door geen verweer te voeren eigenlijk aangeeft dat de feiten zoals opgeworpen in het inleidend verzoekschrift juist zijn.”;

2.4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing in wezen niet werd betekend, dat de betekening, of de poging daartoe, heeft plaatsgevonden op het verkeerde adres, zodat de termijn om een beroep bij de Raad van State in te stellen nog niet is verlopen;

2.4.1.2. Overwegende dat uit het feitenrelaas blijkt dat de verzoekende partij bij het indienen van het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet haar woonplaats heeft gekozen in de te Menen; dat dit nadien nog enkele keren wordt bevestigd door stukken in het administratief dossier; dat van een wijziging in gekozen woonplaats tijdens de verder procedure geen sprake meer is geweest; dat alleszins het tegendeel niet blijkt uit het administratief dossier; dat bovendien dient vastgesteld dat de bewering van de verzoekende partij, dat zij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte bracht van de wijziging van woonplaats, nooit werd aangetoond door een bewijsstuk, noch dat zelfs maar een poging werd gedaan om een begin van een dergelijk bewijs te leveren; dat, zowel bij het verzoekschrift als bij de “memorie van wederantwoord en memorie tot ondersteuning, toelichting en aanvulling van het ingediende verzoekschrift” de verzoekende partij zich, wat bijlagen betreft, beperkt tot een afschrift van de bestreden beslissing en de rechtsbijstandspapieren; dat nochtans in de tijdig ingediende memorie van antwoord expliciet een exceptie ratione temporis wordt opgeworpen; dat men er in de gegeven

omstandigheden dient van uit te gaan dat er een geldige betekening kon plaats hebben op de opgegeven plaats waar woonplaatskeuze werd gedaan; dat de bestreden beslissing van 25 september 2000 op 26 september 2000 aangetekend werd verstuurd naar dit adres, waar zij evenwel niet werd afgeleverd, met als reden “verhuisd”; dat, aangezien de bestreden beslissing werd betekend per aangetekend schrijven, ervan dient te worden uitgegaan dat de betekening plaats vond de dag volgend op het versturen van de aangetekende zending, zijnde in casu woensdag 27 september 2000; dat de termijn om een beroep tegen de bestreden beslissing in te dienen bijgevolg begint te lopen op donderdag 28 september 2000 om te eindigen op vrijdag 27 oktober 2000; dat de kennisgeving niet geschiedt op het ogenblik van de afhaling van de aangetekende zending op het postkantoor, maar op het ogenblik dat de zending op de gekozen woonplaats wordt aangeboden, wat bij afwezigheid gepaard gaat met het achterlaten in de brievenbus van een bericht van aanbidding; dat de beroepstermijn van openbare orde is en niet kan fluctueren al naargelang de ijver waarmee de betrokkene de aan hem betekende zending opeist op het postkantoor; dat dit in casu des te meer geldt daar de verzoekende partij verhuisd blijkt te zijn zonder enige achterlating van adres; dat het annulatieberoep dat werd ingediend door de verzoekende partij op 7 november 2000 bijgevolg te laat is ingediend volgens de bepalingen van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2.4.2.1. Overwegende dat, in subsidiaire orde, de verzoekende partij in het verzoekschrift verder gaat, dat, indien men toch van oordeel zou zijn dat het beroep te laat zou zijn ingediend, artikel 20 van het genoemde koninklijk besluit van 9 juli 2000 en/of de grondslag van dit koninklijk besluit, onder meer artikel 19 Raad van State-Wet het gelijkheidsbeginsel zouden schenden; dat de verzoekende partij in het verzoekschrift ook nog de schending aanvoert van de volgende bepalingen omwille van de korte termijn waarover de verzoekende partijen beschikken in de procedure voor de Raad van State in het kader van de Vreemdelingenwet: artikel 6 juncto 13 E.V.R.M., artikel 26 I.V.B.P.R., artikel 16 Verdrag van Genève (zonder verdere specificatie) en artikel 3 Verdrag van Genève, al dan niet juncto 16 van hetzelfde Verdrag; dat de verzoekende partij verder aanvoert dat een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient te worden gesteld omtrent de schending van het gelijkheidsbeginsel door artikel 19 Raad van State-Wet; dat daarnaast de verzoekende partij nog aanvoert dat een prejudiciële vraag dient te worden gesteld omtrent de artikelen 17, § 4bis, en 17, § 4ter, Raad van State-Wet en niet met betrekking tot artikel 21, tweede lid, van dezelfde wet, om vervolgens te stellen dat artikel 17, § 4bis, toch niet bij de prejudiciële vraag dient te worden betrokken; dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij alsnog een prejudiciële vraag aanvoert omtrent artikel 21 Raad van State-Wet omdat deze bepaling een discriminatie zou bevatten tussen de verzoekende partij en de verwerende partij;

2.4.2.2.1. Overwegende dat, wat de prejudiciële vraag met betrekking tot de schending van het gelijkheidsbeginsel door de invoering van een kortere termijn in vreemdelingenzaken bij de Raad van State betreft, uit het uitermate verwarrend en onduidelijk opgestelde verzoekschrift dient besloten te worden dat de verzoekende partij in wezen een vraag wenst te stellen naar de overeenstemming van de nieuw ingevoerde termijn met het gelijkheidsbeginsel; dat blijkt dat het Arbitragehof in zijn arrest 77/2002 van 8 mei 2002 tot de bevinding is gekomen dat de verkorting van de termijn om een beroep aan te tekenen bij de Raad van State in het vreemdelingencontentieux geen miskennen inhoudt van het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie; dat de betrokken regeling geen wijzigingen heeft ondergaan; dat, gelet op het feit dat dit arrest relatief recent werd gewezen men er redelijkerwijze niet kan vanuit gaan dat de visie van het Arbitragehof op dit punt zou zijn gewijzigd; dat verzoekster dan ook verondersteld wordt niet langer aan te dringen op de prejudiciële vraag;

2.4.2.2.2. Overwegende dat, wat de prejudiciële vraag met betrekking tot artikel 19 Raad van State-Wet betreft, uit de bespreking is gebleken dat de bestreden beslissing op een reglementaire wijze is betekend aan de verzoekende partij en het feit dat er geen effectieve betekening heeft plaatsgehad volledig aan haar toe te rekenen blijkt te zijn; dat het antwoord op deze prejudiciële vraag in casu dan ook geen enkele invloed heeft op de feiten zoals zij zich voordoen;

2.4.2.2.3. Overwegende dat, wat de prejudiciële vragen met betrekking tot artikel 17, §§ 4bis en 4ter, Raad van State-Wet betreft, beide paragrafen betrekking hebben op het procedureverloop na een schorsingsarrest; dat in casu evenwel nooit een verzoek tot schorsing van de bestreden beslissing werd ingediend, zodat er ook geen toepassing kan worden gemaakt van deze bepalingen; dat een antwoord op een eventuele prejudiciële vraag over deze artikelen bijgevolg geen enkele invloed zou hebben op de verdere afhandeling van het voorliggende beroep tot annulatie;

2.4.2.2.4. Overwegende dat, wat de prejudiciële vraag met betrekking tot artikel 21 Raad van State-Wet betreft, de draagwijdte van de rechtspraak van het Arbitragehof betreffende de grondwettigheid van het genoemde artikel 21 volkomen duidelijk en eenduidig is; dat er op dit ogenblik geen enkel element voorhanden is op grond waarvan het Arbitragehof er zou kunnen toe worden gebracht te overwegen, zijn rechtspraak, op het opgeworpen punt te wijzigen of te nuanceren; dat daarnaast dient te worden vastgesteld dat er in casu geen toepassing wordt gemaakt van artikel 21 gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat hier eveneens mag verondersteld worden dat verzoekster niet langer aandringt op de prejudiciële vraag;

2.4.2.2.5. Overwegende dat, gelet op bovenstaande vaststellingen aangaande de opgeworpen prejudiciële vragen deze, voor zover zij reeds een nuttig effect kunnen hebben in deze zaak, enkel gesteld lijken te zijn om een dilatoir effect teweeg te brengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.